

KAYITDIŞI SİYASET

BÜROKRATİK AZINLIĞIN SİYASETE MÜDAHALESİ

Cevat ÖZKAYA, Umran, Nisan 2008

Türkiye, geleceğini etkileyecek önemli bir mücadele sürecinden geçiyor. Varlığını bunalım üreterek, gerginlik üreterek iktidar oyunları ve saray darbelerine borçlu olan bir azınlıkla, meşrûyet içinde, siyasi alanda, siyasetin kuralları içinde mücadele etmek isteyen, çıkarını istikrar ve özgürlük alanlarının genişletilmesinde gören çoğunluk arasında yapılan bir mücadele sürecinden geçiyoruz.

Bu, bir siyasi partinin kapatılması veya devam etmesi mücadelesi değildir.

Bu, halkın oyuna ihtiyaç duymayan, ondan onay beklemeyen bir azınlığın, milletin yürüyüşünün önüne habire engel koyması ve halkın oyunu anlamsızlaştırmasıdır.

Türkiye'nin yakın tarihi bu mücadelenin acı hatıraları ile doludur. Her on yılda bir önü kesilen millet, yapılan ilk seçimlerde önüne konulan en uygun alternatifi seçerek yoluna devam etmektedir. Bir sonraki engele kadar.

Bugün yapılan mücadele bu engelli koşuya bir son verme mücadelesidir. Milletin iktidar oyununa dahil olma mücadelesidir. Halktan oy ve onay alamayan tepeden inmece bir azınlıkla, meşrûyetini halkın oy ve onayına borçlu olan bir çoğunluk arasında geçen bir mücadeledir. Milletin geleceğini derinden etkileyen bir mücadeledir. Bu kadar önemli olması, mücadelenin çok zorlu geçeceğinin bir göstergesidir. Nitekim yaşadığımız süreç bu zorluğu bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır. Toplumunu kutuplaştırmak için elden gelen bütün çabanın harcadığını görüyoruz. Üniversitelerde gerginlik giderek tırmandırılmaktadır. Ülkenin idare edilemez hale getirilmesi için elden gelen bütün gayret gösterilmektedir. Meşrû idareye güvenin sarsılması için, toplumun kolay mobilize edilebilen unsurları harektlendirilmeye çalışılmaktadır.

Kısacası defalarca seyrettiğimiz bir film tekrar vizyona konulmak istenmektedir.

Yakın Tarihe Kısa Bir Gezinti

Tarih 27 Nisan 1960. İstanbul üniversitesinde olaylar çıkmış, öğrencilerle güvenlik güçleri arasında çatışmalar olmuş. Günün medyası olayları toplumu galeyana getirecek bir üslupla ve abartarak veriyor. Üniversite yönetimi de verdiği demeçlerle medyanın işini kolaylaştıracak bir tavır içinde. Kısaca koordineli bir şekilde kaos tırmandırılıyor. Günün gazeteleri birçok öğrencinin öldüğünü ve çoğunun da yaralandığını yazıyor. İstanbul Üniversitesi rektörü **Siddik Sami Onar**, gazetecilerin ölü sayısı ile ilgili sordukları sorulara "bulduklarımızı defnediyoruz, bulamadıklarımızı arıyoruz" şeklinde cevaplar veriyor. Ortada bulunmuş bir ceset yok. Ama ölü sayısının çok olduğundan bahsediliyor. Rektör, çocuklarından haber alamayanların rektörlüğe başvurmalarını istiyor. Nafile! Nihayet öğrencilerin cesetlerinin Et-Balık Kurumu'nda kıyma yapıldığı haberi ortalığa yayılıyor.

Bu arada, yaşanan heyecan ve kaos ortamında planlı bir faaliyet de icra edilmeye devam ediyor. Darbecilerle gençlik arasında gerekli yakınlaşmayı sağlayacak mizansenler, kurgular yapılıyor. “Olur mu böyle olur mu. Kardeş, kardeşi vurur mu.” şarkılarıyla muhabbet pekiştiriliyor.

Sular durulduktan sonra öğreniyoruz ki, olaylarda sadece bir öğrenci ölmüş. Yayılan yalan haberler fonksiyon icra etmiş ve ihtilal yapılmıştır. Daha acı olanı, yıllar sonra *Time Dergisi* Amerika'nın yaptırdığı darbeler arasında **27 Mayıs 1960 Darbesini** de sayacaktır.

1960'da körtopal yola çıkan Türkiye 1971'de tekrar bir engelle karşılaşacaktır. 12 Mart 1971'de, iktidar partisi olan AP'ye muhtıra verilecek, Adalet Partisi iktidardan indirilerek ara rejim dönemine geçilecektir.

12 Mart Darbesine giden ortam da 27 Mayıs'a benzer bir biçimde oluşturulmuştur. 1968'de Fransa'da çıkan öğrenci olayları, Türkiye'ye de sıçramış, normal gösteriler olmaktan çıkarılan öğrenci hareketleri, silahlı mücadeleye dönüştürülmüştür. Bu mücadele sonunda ölümler olmuş ve kardeş kavgasını önlemek için **12 Mart Müdahalesi** yapılmıştır.

Peki nasıl olmuş da, öğrenci gösterileri kanlı eylemlere dönüşmüştür? Süreç kendiliğinden mi gelişmiş, yoksa yönlendirilerek mi o noktaya getirilmiştir? Bu noktada hadiselerin içinde aktif rol olan bir öğrenci liderinin tanıklığına başvuralım. Sarp Kuray, döneminin öğrenci liderlerinden. 2006 yılında *Aksiyon* dergisine yaptığı açıklamaları *Umran*'ın geçen sayısında ek olarak yayınladık. Sarp Kuray bu açıklamalarında 27 Mayıs darbesinde de aktif biçimde yer almış olan darbecilerin 12 Mart darbesine giden süreçte kendilerini nasıl kullandıklarını anlatıyor.

1970 yılının sonları; 12 Mart'a üç-dört ay var. “Biz Kabibay cuntasıyla yani Orhan Kabibay'ın görünürde başını çektiği, Numan Esin, İrfan Solmazer Talat Turhan'ın içinde bulunduğu bir grupla birlikte hareket ettik.” Sarp Kuray bunun en büyük yanılgıları olduğunu söylüyor bugün.

“... Bizim çok genç, ateşli olduğumuz bir dönem bu. Böyle bir kararı veriyoruz. Bu bizim zaten olaya yenik başlamamız anlamına geliyor. Karşı tarafta bir sürü olayda pişmiş tecrübeli, affeder-siniz kaşarlaşmış kadrolar vardı. Ve bunlar bizden ortamın hazırlanmasını istiyorlardı. Bu çok önemli. Sonra bombalar atılıyor işte.”

Sarp Kuray böyle yapılmış eylemleri anlatıyor: “Yükseliş kolejinde bomba atın diyorlar. Gidiliyor, atılıyor.” Neden atıldığı sorusuna şu cevabı veriyor Kuray: “Muhsin Batur'un MGK'da yapacağı bir konuşmanın altyapısını oluşturmak için. Bu gerekçe ile istenmiştir.”

Evet ortamı müdahaleye hazır hale getirmek için eylemler yapılıyor. Eylemi yapanların bundan haberdar olmaları gerekmiyor. Sadece eylemi yapmaları yeterli. Ortamın oluşması için eylem yapılır, insanlar öldürülür. Bu öldürülen insanlara katiller de bulunur. Amaca ulaşmak için her yol mübahtır.

İşin içeride cereyan eden kısmı bu. Bir de dış cephesi var. O dönemde Nixon ABD başkanı. ABD gençliği uyuşturucu bataklığına saplanmış. Uyuşturucu milli bir felaket halini almış, iktidar bir şeyler yapmak zorunda. Onlar da Türkiye'den Afyon ekimini yasaklamasını istiyorlar. Dönemin başbakanı Demirel, bunu yapamayacağını ama ekimi sınırlandırabileceğini söylüyor. Hatta ABD elçisinin diplomatik nezaket kurallarını aşan söylemine, kapıyı göstererek cevap veriyor.

12 Mart Darbesi'nden sonra kurulan Nihat Erim hükümetinin aldığı öncelikli kararlardan biri Afyon ekiminin yasaklanmasıdır.

Darbeyle devrilen hükümetin dışişleri bakanı **İhsan Sabri Çağlayangil**, İsmail Cem'le yaptığı röportajında "12 Mart'ta CIA vardır." diye devam eden uzun açıklamalar yapacaktır.

12 Mart darbesinden çıkan Türkiye **12 Eylül Darbesi**yle noktalanacak ara etapta yol almaktadır. Bu dönem, 27 Mayıs'tan da 12 Mart'tan da daha acılı bir dönem olmuştur. Binlerce insanın öldüğü Türkiye'nin ekonomik, sosyal ve siyasal açıdan olağanüstü sıkıntı çektiği bir süreç yaşanmıştır. Türkiye idare edilemez hale getirilmiştir. Can güvenliği ortadan kalkmış, ekonomik durum kötüleşmiş, en temel ihtiyaç maddeleri karaborsaya düşmüş ve Türkiye 70 sente muhtaç hale getirilmiştir. 70'li yılların son çeyreğinde Türkiye'de herkes bu gidişe dur diyecek bir gücü bekler hale gelmiştir.

Bu da kendiliğinden gelişen bir süreç değildir. Yönlendirilen, kontrollü bir şekilde tırmandırılan bir kavganın, toplumu bir kurtarıcı beklentisine götürecek kaosa yol açması istenmiştir.

1978 yılında Başbakan olan **Bülent Ecevit**'in Çorum ve Kahramanmaraş'ta 150'ye yakın insanın ölümüne sebep olan olaylarla ilgili yaptığı açıklamalar, olayların planlı bir şekilde tırmandırıldığını ortaya koymaktadır. Ecevit, kendisinden 11 ilde sıkıyönetim ilan edilmesinin istendiğini, ama bu isteği lüzumlu görmediği için yerine getirmediğini söyleyerek devam ediyor: "Beni sıkıyönetim ilanına mecbur etmek için Kahramanmaraş ve Çorum'daki olayları çıkardılar."

Ayrıca 12 Eylül dönemine giden süreçte yetkili bir konumda olan Org. **Bedrettin Demirel**, 12 Eylül ihtilalinden sonraki bir açıklamasında ihtilalin 1979'da yapılacağını ancak durumun olgunlaşması için bir yıl ertelendiğini söyler. Durumun olgunlaşması, yani kaosun biraz daha yoğunlaşması ve kurtarıcı beklentisinin biraz daha artması demek.

Yine darbe döneminde başbakan olan **Süleyman Demirel**'in, yasaklı günlerinde yaptığı değerlendirme de hayli manidardır. Bütün şartlar aynı iken, 11 Eylül'de göklere çıkan anarşi, 13 Eylül günü nasıl durdu, sorusunu sorarak, hadiselerin mürettep olduğuna gönderme yapmaktadır.

Tabiidir ki, bu sürecin bir de dış bağlantısı vardır. Sovyetler Afganistan'a girmiş, İran'da 1979 yılında İslam Devrimi yapılmış, ABD'nin Ortadoğu'daki en önemli müttefiklerinden olan Şahlık rejimi devrilmiş. Böyle bir konjonktürde Türkiye krize sürükleniyor. Ve kriz darbe ile sonlandırılıyor. Darbe yönetimi hiçbir seçilmiş siyasal iktidarın karşılıksız yapamayacağı bir şeyi sadece asker sözüne dayanarak yapıyor. Yunanistan'ın Nato'nun askeri kanadına dönmesinin önündeki Türkiye engelini kaldırıyor. Ne karşılığında? Nato başkomutanı general Rogers'in verdiği *asker sözü* karşılığında.

Ayrıca, gazeteci **Mehmed Ali Birand**'ın 12 Eylül'e ilişkin yazdığı kitabında anlattığı ayrıntı da hayli ilginç. Türkiye'de yapılan darbenin haberi ABD'nin o dönemindeki başkanı Carter'a *Damdaki Kemancı* müzikalini seyrederken iletiliyor. Görevli, Başkan Carter'ın kulağına eğilerek "bizim çocuklar başardı" diyor. Başkan hiç istifini bozmadan müzikali seyretmeye devam ediyor.

Tanklı, toplu üç müdahalemizin hangi süreçlerden geçerek ve etkilenecek yapıldığını kısaca özetledik. Çok kaba hatlarıyla üç etken var, bu darbelere giden süreçte:

1- Toplumun bazı haklı beklentilerinden kalkarak, kolay mobilize edilebilir grupların hareketlendirilmesi.

2- Bu hareketliliğin sonucunda meydana gelen olayların, bir kısım aydınlar ve medya marifetleriyle yorumlanarak büyütülmesi ve hareketliliğin kontrollü bir şekilde kaos görüntüsüne büründürülmesi.

3- Toplumun bir psikolojik savaşa tabi tutularak kurtarıcı beklentisine sokulması.

Bütün bunlara dış konjonktürün ve güçlerin etkisini de ilave edersek, vaziyet biraz daha netleşmiş olur.

Yukarıda özetlediğimiz süreç, bugünün anlaşılmasına yardımcı olsun diye anlatılmıştır. Bu kısa tarih yolcuğundan sonra günümüze gelebiliriz.

Silahsız Kuvvetler Devrede

Bu dönem **28 Şubat Postmodern Müdahalesi** ile başladı. Dönemin etkili komutanlarından olan Oramiral **Güven Erkaya** artık görev silahsız kuvvetlerin diyerek yeni trendi belirlemişti. Gerçekten de, silahlı kuvvetlerin aktif yardımcı olduğu, silahsız kuvvetlerin vitrine çıktığı ciddi bir süreç yaşadık, 28 Şubat döneminde. Nitekim, ilk defa işçi ve işveren kuruluşları, aynı hedefe yönlendirilerek kitlesel eylemler yapıldı. İktidarın ülkeyi yönetemez hale gelmesi için, sayıları beşi bulan yarı resmi sivil toplum kuruluşları ortak hareket ettiler. Bir işveren kurumunun başında olan **Refik Baydur**, yarı mizahi biçimde **“beşli çete”** olarak adlandırdığı bu oluşumu konu alan bir de kitap yazdı, 28 Şubat sonrasında. Bütün bu eylemlerin ardından, halkın oyuyla seçilen iktidar görevinden uzaklaştırılmış; yerine saray darbeleri ve Ankara oyunları ile kurulmuş bir hükümet getirilmişti. Bu dönem, dini inancını önceleyen müslümanlar için çok sıkıntılı bir dönem olmuştur. Bu büyük kitle, tam anlamıyla bir **psikolojik harbe** maruz kalmış, çok acılar yaşamıştır.

28 Şubat sadece bu acıları yaşatmakla da kalmadı. Türkiye tarihinin en büyük yolsuzlukları, en büyük banka “hortumlamalar”ı bu dönemde yaşandı. Ülkenin yaklaşık 50 milyar doları hortumlandı. Bütün çabalara rağmen bugün itibari ile bunun 15 milyar doları ancak tahsil edilebilecek noktaya getirilmiştir.

Dolayısıyla milletin bir büyük kesimi için 28 Şubat dönemi tam bir felaket dönemi olmuştur. Sadece darbecilere ve onların tabii müttefiki olan işadamları, aydın ve siyasetçilere yaramıştır. Ve tabii ki klasik darbelerin araçlarını kullanmadan onlar kadar etkili sonuçlar alınabileceğini göstermesi açısından bir yeniliktir!

Savaş Mantığıyla Siyaset

Bugün yaşadığımız süreç, silahlı kuvvetleri darbeciler yoluyla doğrudan devreye sokamayan bürokratik azınlığın tetiklediği bir süreçtir. Cumhurbaşkanlığı seçim sürecinin başladığı 2006 yılından itibaren uygulamaya konmuş ve adeta bir cephe savaşı mantığıyla yürütülen bir mücadele ile karşı karşıya kalmıştır Türkiye. Emekli amiral **Özden Örnek**'in günlükleriyle darbeciliği alenen ortaya çıkmış olan Emekli Orgeneral **Şener Eruygur**'un başkanlığını yaptığı Atatarkçü Düşünce Derneği ve benzeri derneklerin, devletin bazı kesimlerinin de yardımlarıyla tertipleedikleri Cumhuriyet mitingileri vasıtasıyla, **‘son kale’** olarak niteledikleri cumhurbaşkanlığı makamına, seçilmişlerin iradesi dışında birisini getirmek için yoğun mücadele ettiler. Amaca ulaşmak için her yolu

mübah saydılar. Her kurumu araçsallaştırmakta beis görmediler. O kadar ki, meclisin toplantı yeter sayısının 367 olduğunu -hukukun bütün kurallarını hiçe sayarak- yargı yoluyla karara bağladılar. Nasıl yayınlandığı hala net olarak anlaşılamayan **27 Nisan e-muhtırası** Genelkurmay internet sitesinde arz-ı endam etti. Sonuç olarak 2002'de oluşmuş olan Parlamento'ya Cumhurbaşkanı seçtirmedi. AKP erken seçim kararı aldı. 22 Temmuz 2007 seçimleri sonucunda halkın %87'sini temsil eden dört partili bir parlamento oluştu. Önceleri Meclis'te %34 oy oranına sahip olan AKP, %47 gibi önemli bir oy oranı ile yeni parlamentoda yerini aldı. MHP'nin de desteği ile **Abdullah Gül** Cumhurbaşkanı seçildi. Böylece kale elden gitmiş oluyordu.

Ama Ankara'da oyun mu yok. Bu sefer Ak Parti'nin kapatılması süreci devreye kondu. Şimdi bu süreci yaşıyoruz. İyi saatte olsunlar da boş durmuyor; çeşitli toplum kesimlerinde kutuplaşmalar yaratacak eylemleri yürürlüğe koyuyorlar. Üniversiteler 68 dönemine benzer olaylara sahne oluyor, çatışmalar, yaralanmalar vaka-i adiyeye haline getirilmeye çalışılıyor.

Hukuka Saygı Duyalım Ama

Ak Parti'nin kapatılması için iddianame hazırlayan Yargıtay Başsavcısı'nın yoğun bir şekilde eleştirilmesi karşısında, Yargıtay Başkanı **Hasan Gerçek** herkesi hukuka saygıya davet ediyordu.

Hukuka saygı duyalım, bu doğru ama bir doğru daha var. Hukuku icra edenler de saygıyı hak edecek yetkinlik ve titizlikle hukuk kurallarına uymalıdır. Bu tür uyarılar sadece biz sade vatandaşlara ve seçtiklerimize değil hukuku ihlal eden başkalarına da yapılmalı.

Siz 27 Nisan muhtırasıyla, ülkeyi savunmak için eline verilen gücü, siyasete müdahale için kullananlara ne yaptınız?

Bu suçu işleyenler ve övenler hakkında soruşturma açtınız mı?

Danıştay'ın sayın başsavcısı, yasalarımıza göre suç sayılan darbeyi övdü; suçu öven bu başsavcıya ne yaptınız?

Hakim ve savcılar uyanık tutmak, hizaya getirmek için sağa-sola bomba attırdığını itiraf edenler hakkında ne yaptınız?

Hukuka saygı, tamam, ama çifte standart olmamak kaydıyla. Sadece sıradan çoğunluğa değil, imtiyazlı azınlığa da uygulanmak kaydıyla.

Hukuka saygı, tamam ama hukukun üstünlüğünü her zeminde korumak kaydıyla. Bu bağlamda bizim hukuk kurumumuzun yüz akı mensupları var sayıları az da olsa.

27 Mayıs darbesinden sonra oluşturulan Yüksek Adalet Divanı başkanlığını bütün baskılara rağmen kabul etmeyen **İhsan Göknel** gibi yargıçlarımız var. İyi ki var.

Ama "sizi buraya tıkan kuvvet böyle istiyor" diyerek verdikleri cezaları meşrulaştıranlar da var. Hadi bu bir ihtilal dönemiymiş, mazur karşılanabilir diyelim. Bundan yaklaşık 50 yıl sonra bir yüksek yargıç, Danıştay başsavcısı, sonunda böyle bir hukuk rezaletinin yaşandığı darbeyi övebiliyorsa ve bu hukukçular tarafından bir uyarıya bile maruz kalmıyorsa, ortada bir sorun var demektir.

Bundan on yıl kadar önce 28 Şubat döneminde, brifing almak için yargı mensupları darbecilerin ayağına gidiyorsa, ortada bir sorun var demektir.

Bu sorunu öncelikle yargı mensuplarının algılaması gerekir. “Uyanık bekçilik yerine tarafsız hakemlik yapması gereken” yargıçları yetiştirecek bir yargı kültürüne, eğitimine ihtiyacımız var.

Ergenekon Davası ve Kurumlaşmayan Siyaset

Yazının başından bu yana anlattığımız gibi, Türkiye’de siyaset devamlı siyaset dışı güçlerin müdahalesine maruz kalmıştır. Bu mekanizmaların güçleri kendilerinden menkuldür. Kendilerini devletin asli sahipleri olarak kabul edenler için seçimli siyaset bir oyundur. Onlara göre bir siyasi parti sadece onların doğrularını seslendirmelidir. Ancak o şartlarda sınırlı bir iktidarı kullanmasına izin verirler. Bunun dışına çıkanları fiili darbe yoluyla, meclis darbesi yoluyla veya yargı bürokrasisi yoluyla göndermek için çaba harcarlar.

Bu bağlamda, siyasetin talep temelinde yapılan bir iş olduğu gerçeği görmezden geliniyor. Ve siyaset kendilerine devlet diyenlerle, halk arasında canbazlık yapmak anlamına geliyor. Bu hem siyasetçiyi, hem siyaset kurumunu yıpratıyor. Ancak bu yıpranma kişilerden bağımsız, sistem gereği zorunlu hale geliyor. Bu sistemin değiştirilmesine bürokratik elit ve ona eklenmiş siyasetçiler şiddetle karşı çıkıyorlar. Çünkü bu değişim siyasetin alanını daha genişletecek ve onların alanları daralacaktır. Birinci durumda, siyasetçiyi iki yüzlü olmaya mecbur bırakan sistemin devamı durumunda, siyasetin müdahaleye açık bir alan olarak tutulması sağlanmış oluyor.

Ergenekon tipi yapılanmalar, kayıtdışı siyasetin önemli unsurlarıdır. Halktan aldıkları oydan güç alarak kayıtlı kurallara göre siyaset yapmak ve bunda direnmek isteyenleri yola getirmek için kayıtdışı siyasetin mekanizmaları harekete geçer ve ülkeyi idare edilemez hale getirirler.

Yakın geçmişte yaşadığımız olaylara şöyle bir bakalım: Cumhuriyet gazetesinin bombalanması, Danıştay saldırısı, Santoro cinayeti, Malatya Zirve kitabevi vahşeti, bir emekli astsubayın elinde bulunan bombalar, Cumhuriyet’e atılan bombalarla bulunan bombalar arasındaki uyum, Danıştay saldırısının emekli yüzbaşı ve paşalarla ilişkisi ve daha birçok şey rastgele bir olayla karşı karşıya olmadığımızı gösteriyor. Toplum yönetilemez gele getirmeye azmetmiş organize bir yapı ile yüz yüzeyiz. Bu yapının medyadan iş alemine, oradan üniversiteye kadar uzantıları var. Daha önceki darbelerde de aynı yapı vardı. Bugün farklı olan, en azından şimdilik bu yapıyla mücadele etmeyi göze alan bir iktidar var.

Bu, AKP’nin mücadelesi değildir. Sistem gereği meşrûyetini halktan alma durumunda olan bütün siyasetçilerin mücadelesidir. Bu mücadele baskıcı bir azınlıkla, siyaset oyununa bir özne olarak katılmak isteyen büyük bir çoğunluğun mücadelesidir. Bu büyük çoğunluğun siyaset ve özgürlük alanlarının genişletilmesi mücadelesidir. Bu, devletin özü olması gereken hukukun hakim kılınması mücadelesidir. Küçük siyasi hesaplarla heba edilmemesi gereken bir mücadeledir. Siyaset alanını siyaset dışı güçlerin mücadelesinden arındırma mücadelesidir. Siyasi kurumlar, öncelikle kendi mücadele alanlarını siyaset dışı güçlerden temizlemeli, daha sonra bu alanda eşit şartlarla başlayan bir mücadeleyi yürütmelidirler. Yapılan mücadele seçimli siyasetin gereklerine uyararak iktidara gelmek isteyen hiçbir partinin aleyhine değildir, olmamalıdır. İktidar da muhalefet de bunu böyle algılamalıdır. Muhalefet işbirliği yapmıyor olsa bile, iktidar doğru olanı, müsbet olanı yapmaya devam etmelidir.

Uzlaşma iyi bir eylemdir, ama doğrudan uzlaşırsa, menfide, kötüde uzlaşmak günü kurtarsa da geleceğe ambargo koyacaktır. 9 Mart 1971 cuntasının bağlantıları sonuna kadar götürülebilseydi, yaklaşık 40 yıldır yaşadığımız sıkıntıları aynı yoğunlukta yaşamazdık. O gün varılan uzlaşma 12 Eylül, 28 Şubat ve bugünkü sıkıntıları doğurdu.

Ergenekon operasyonunu sonuna kadar götürmeden uzlaşma sinyalleri vermek, uzlaşma değil teslim olmak demektir. Çocuklarımızın geleceğini de ipotek altına vermek demektir. Başta iktidar olmak üzere bütün siyasileri vebal altında bırakır, bu mücadelenin yarıda kesilmesi.

Ayrıca bu mücadeleyi yapanlar Türkiye'yi Türkiye'den ibaret zannetme hatasına düşmemelidirler. Türkiye kimsenin kayıtsız kalamayacağı önemli bir jeopolitik konuma sahiptir. Türkiye'nin ulusal sorunu bu jeopolitik konumu nedeniyle aynı zamanda uluslararası bir sorundur. Olayları bu perspektiften de değerlendirmek gerekir.